

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Romana Říčky, Ph.D., v právní věci

žalobce: **D. T. G**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

za účasti: **D. T. L. H.**
zastoupené advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 3. 2020, č. j. MV-18859-4/SO-2020

takto:

- I.** Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 3. 2020, č. j. MV-18859-4/SO-2020 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Marka Sedláka.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-8925-86/DP-2015 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999Sb. o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost manželky žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, neboť nebyla splněna podmínka trestní zachovalosti.
2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán měl s jeho osobou jednat jako s účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu (dále jen „s. ř.“), a protože se tak nestalo, nebylo mu umožněno uplatnit jeho práva, ačkoliv se řízení týkalo sloučení rodiny. Odvolání žalobce bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto, jelikož žalovaná neshledala, že by žalobce měl v řízení vystupovat jako účastník řízení ve smyslu § 27 s. ř.
3. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela opomněla jeho argumentaci Směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice Rady 2003/86/ES“), jež mu zaručuje postavení účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 s. ř., a taktéž zcela opomněla žalobcův odkaz na právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 23. 10. 2019 č. j. 9 Azs 256/2019, podle něhož měl být v řízení o udělení dlouhodobého pobytu jeho manželce za účelem sloučení rodiny považován za účastníka řízení podle § 27 odst. 2 s. ř. Pokud se chtěla žalovaná v napadeném rozhodnutí odchýlit od tohoto právního názoru Nejvyššího správního soudu, bylo její povinností vysvětlit, jaké důvody jí k tomuto odklonu vedly, popř. čím se lišila věc žalobce od věci posuzované Nejvyšším správním soudem, což však žalovaná neučinila.
4. Judikatura, kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí argumentovala, není dle žalobce pro projednávanou věc příhodná. Ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63 žalobce uvedl, že žalovaná vytrhla citaci z kontextu rozsudku, neboť z něj (a ani z judikatury Nejvyššího správního soudu) nikterak nevyplývá, že řízení podle zákona o pobytu cizinců se týkají jen samotného žadatele a jeho rodinní příslušníci nemohou být účastníky řízení. Žalobce za relevantní nepovažoval ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013 č. j. 8 AS 40/2013-30, jelikož v něm posuzovaná věc se týkala řízení o žádosti o krátkodobé vízum, které má speciální úpravu v přímo použitelném předpisu Evropské unie, a sice v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen „Vízový kodex“). Vízový kodex přímo stanoví, že účastníkem řízení je žadatel a právní úprava uvedená v ustanovení § 27 s. ř. se v řízení o žádosti o krátkodobé vízum nepoužije.
5. Žalobce doplnil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti jeho manželky představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života celé rodiny. Dne 13. 12. 2019 byla žalobci doručena rozhodnutí Úřadu práce ČR, kterými mu byl přiznán příspěvek na péči o oba společné syny. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že synové jsou těžce zdravotně postižení,

mají opožděný vývoj a z důvodu svého postižení jsou závislí na péči jiné osoby. Z těchto dokumentů vyplývá nezbytnost péče obou rodičů o postižené syny, přičemž zamítnutí žádosti manželky žalobce představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života rodiny. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel z předpokladu, že žalobce a jeho manželka vychovávají zdravé děti, které vyžadují běžnou péči. Obě děti ale vyžadují zvláštní péči obou rodičů a zamítnutí žádosti bylo za této rodinné situace nepřiměřené.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce nemohl být považován za účastníka řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) s. ř. z důvodu absence hmotněprávního nároku či poměru k věci. Taktéž účastenství podle § 27 odst. 2 s. ř. bylo vyloučeno, jelikož toto ustanovení předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech a povinnostech. Řízení o žádosti manželky žalobce se však přímo a bezprostředně dotýká jen jí jakožto žadatelky a žalobce může být rozhodnutím správního orgánu dotčen pouze nepřímo. Žalovaná opět odkázala na stejné rozsudky Nejvyššího správního soudu, jež citovala již v napadeném rozhodnutí. Domnívá se, že judikatura uvedená v napadeném rozhodnutí je relevantní i pro případ žalobce, neboť jí byl vyjádřen právní názor ve věci účastenství.
7. Co se týče žalobcova odkazu na rozhodnutí Úřadu práce, žalovaná uvedla, že odvolání žalobce bylo zamítnuto jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 s. ř., a odvolací námítky tudíž nebyly posuzovány z věcného hlediska. Co se týče údajné příliš stručné argumentace žalované stran rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019 – 22, žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 18. 12. 2018, č. j. 52 A 135/2018-57, podle kterého absence odpovědi na každý jednotlivý argument odvolatele v odůvodnění odvolacího rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost.
8. Z obsahu správního spisu vyplývají následující, pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:
9. Manželka žalobce podala dne 4. 3. 2015 na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, resp. společného soužití s manželem (žalobcem), který má na území České republiky trvalý pobyt. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-8925-86/DP-2015 byla žádost manželky žalobce podle ustanovení § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť manželka žalobce nesplňovala podmínku trestní záchovalosti. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala manželka žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2019, č. j. MV-147511-5/SO-2019 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Soud k tomu doplňuje, že mu je z úřední činnosti známo, že manželka žalobce následně v dané věci podala k Městskému soudu v Praze žalobu, která je vedena pod sp. zn. 10 A 1/2020.
10. Žalobce podal dne 14. 1. 2020 ke správnímu orgánu I. stupně odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém namítal jeho nezákonnost z toho důvodu, že mu nebylo umožněno jednat v procesním postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 s. ř., a nemohl tak uplatnit svá práva, ačkoliv se žádost jeho manželky týkala sloučení jeho

rodiny. Žalobce v odvolání argumentoval zejména odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019 č. j. 9 Azs 256/2019. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že jej jako nepřipustné zamítla z toho důvodu, že bylo podáno osobou, která nebyla účastníkem řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná dospěla k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) s. ř., jelikož jakožto manžel žadatelky nemohl být považován za účastníka správního řízení v řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žadatelky – účastnice řízení, neboť povolení k dlouhodobému pobytu ze své podstaty opravňuje pouze osobu, které je vydáno, pobývat na území České republiky; nejedná se tedy o společenství práv či povinností. Zároveň žalovaná nedospěla k závěru, že by byl žalobce účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 s. ř., jelikož toto ustanovení předpokládá přímé bezprostřední dotčení na právech a povinnostech. Řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu se přímo a bezprostředně dotýkalo jen manželky žalobce a žalobce mohl být dotčen pouze nepřímo.

11. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009 - 63, podle něhož *„[d]otčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem.“* Dále žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013 - 30, podle kterého *„[a]ktivní žalobní legitimace podle odstavce 1 přitom vyžaduje, aby tvrzený zásah do práv byl způsoben rozhodnutím, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho, kdo žalobu podal. V řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného, ovšem o právech ani povinnostech stěžovatelky rozhodováno vůbec nebylo. Předmětné řízení se týkalo žádosti o krátkodobé vízum manžela stěžovatelky, nikoliv stěžovatelky samotné, která je státní příslušnicí České republiky. Rozhodnutím o neudělení víza manželovi stěžovatelka nebyla přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech. Dotčení práv stěžovatelky mohlo být nanejvýš nepřímé, to však aktivní žalobní legitimaci nezakládá.“* Podle žalované by připuštěním žalobce jakožto účastníka řízení došlo k porušení zásad legitimního očekávání a rovnosti všech před zákonem, neboť v řízeních ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu má postavení účastníka řízení zásadně vždy jen předmětný cizinec. Žalovaná tak dospěla k závěru, že odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřipustné, jelikož žalobce nebyl v postavení účastníka řízení, a tudíž nebyl oprávněn podat proti uvedenému rozhodnutí odvolání.
12. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
13. Podle § 68 odst. 3 s. ř. *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínky v § 17 odst. 3 uchovávané odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*

14. Podle § 84 odst. 1 s. ř. osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.
15. Podle § 27 odst. 2 s. ř. s. účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
16. Podle čl. 18 Směrnice Rady 2003/86/ES členské státy zajistí, aby osoba usilující o sloučení rodiny nebo její rodinní příslušníci měli právo obrátit se na soud, pokud je žádost o sloučení rodiny zamítnuta nebo doba platnosti povolení k pobytu není prodloužena, nebo je povolení k pobytu odejmuto nebo je nařízeno navrácení. Postup a příslušnost, v souladu s kterými je vykonáváno právo uvedené v prvním pododstavci, stanoví dotyčné členské státy.
17. Soud považuje za stěžejní zdůraznit, že na nyní projednávanou věc lze plně aplikovat závěry, které zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019 - 22 a na které odkazoval žalobce nejen v žalobě, ale i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl následující: „Účastenstvím rodinných příslušníků ve správním řízení podle zákona o pobytu cizinců se NSS zabýval již v minulosti, kdy potvrdil, že v úvahu přichází pouze účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. K závěru o účastenství rodinných příslušníků ve správním řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu se NSS ve vztahu ke správnímu vyhoštění vyjádřil v rozsudcích ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017 - 58, či ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015 - 25. Názor městského soudu, že stěžovatelce nesvědčilo účastenství ve správním řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, je tedy souladný s dosavadní judikaturou, která je aplikovatelná i na řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. NSS se ztotožňuje i s jeho druhým závěrem, že měla být účastnicí řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně brozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi – zde k manželce žadatele. NSS v tomto případě shledal, že stěžovatelka byla rozhodnutím správních orgánů ve věci žádosti jejího manžela o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny přímo dotčena, a měla být tedy účastnicí správního řízení. Jak bylo uvedeno výše, NSS již právo účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu potvrdil blízkým rodinným příslušníkům osob, kterým bylo uděleno správní vyhoštění, a to v rozsudcích č. j. 9 Azs 214/2017 - 58 a č. j. 6 Azs 284/2015 - 25, či v rozsudku ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008 - 73. NSS ani nyní neshledal žádný důvod, pro který by tento závěr neměl vztáhnout na projednávanou věc. Stěžovatelka jako manželka žadatele je jedním z jeho nejbližších rodinných příslušníků a způsob vyřízení jeho žádosti se jí dotýká, ač není přímo rozhodováno o jejích právech nebo povinnostech. NSS se tedy ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatelce svědčilo účastenství ve správním řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.“ (poznámka - zvýraznění právě citovaného textu bylo doplněno Městským soudem v Praze)
18. Stejně jako tomu bylo v případě řešeném právě citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, i v nyní projednávané věci blízký rodinný příslušník žalobce (jeho manželka) podával žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Způsob vyřízení žádosti manželky

žalobce se osoby žalobce zcela zřejmě dotýká, jak vyplývá i z citovaného rozsudku, nadto je právo rodinného příslušníka obrátit se v případě zamítnutí žádosti o sloučení rodiny rodinného příslušníka na soud deklarováno i Směrnicí Rady 2003/86/ES (čl. 18). Soud neshledal žádný důvod k tomu, aby se odchýlil od jednoznačné judikatury Nejvyššího správního soudu a taktéž od Směrnice Rady 2003/86/ES. Dle názoru soudu bylo povinností žalované považovat žalobce za osobu, která měla být podle § 27 odst. 2 s. ř. účastníkem řízení. Jestliže žalovaná dospěla k závěru opačnému, postupovala nesprávně a žalobci tím upřela zákonem přiznaná procesní práva účastníka řízení.

19. Přestože na existenci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019 – 22 žalobce výslovně upozornil žalovanou již v odvolání, žalovaná na tento rozsudek v napadeném rozhodnutí nikterak nereagovala, což ve vyjádření k žalobě chabě odůvodňovala odkazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 18. 12. 2018, č. j. 52 A 135/2018-57. Jak uvedl Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 22. 6. 2011, č. j. 10 A 24/2011-28, „*[v]ýznam a sledování výkladových pravidel zejm. ústředních správních orgánů, stejně jako judikatury soudních instancí vyšších stupňů, je nezanedbatelnou součástí aplikační praxe správních orgánů zejména nižších stupňů.*“ Přesto postup správního orgánu nelze označit za nezákonný bez dalšího pouze z důvodu existence protichůdného názoru, byť by byl aprobován soudním rozhodnutím. Nicméně „*správní orgán je povinen si v případě rozporné judikatury soudů stejného stupně učinit svůj závěr (a ten řádně odůvodnit) ohledně otázek, které se týkají jeho rozhodovací činnosti.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2013, č. j. 9 Aps 10/2012-19). Žalovaná však takto v nyní projednávané věci nepostupovala, neboť přestože žalobce své odvolání odůvodňoval konkrétní judikaturou Nejvyššího správního soudu, žalovaná s výjimkou části rekapituluující odvolání žalobce v napadeném rozhodnutí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22 vůbec nezmiňovala a jeho závěry naprosto ignorovala. V napadeném rozhodnutí tak v rozporu s § 68 odst. 3 s. ř. chybí informace o tom, jak se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou žalobce, v níž poukazoval na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu a domáhal se aplikace jeho závěrů.
20. Judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou žalovaná odůvodňovala svůj závěr o neaplikovatelnosti ustanovení § 27 odst. 2 s. ř. na osobu žalobce, pro danou věc vskutku není relevantní. V rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009 - 63 Nejvyšší správní soud neshledal v řízení o povolení k trvalému pobytu vztah společenství mezi stěžovatelem (žalobcem) a matkou jeho nezletilého dítěte (nikoliv však manželkou). Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze citovala vytrženou část tohoto rozsudku bez jakéhokoliv zohlednění odlišností týkajících se osoby žalobce a jeho vztahu k osobě žadatelky v nyní projednávané věci, v níž se jednalo o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, tedy konkrétně o společné soužití žalobce a jeho manželky (žadatelky o dlouhodobé povolení). Ze své povahy se tedy jedná o odlišný druh pobytového oprávnění, který je přímo a intenzivně vázán na osobu manžela (žalobce), který má jednoznačný zájem na udělení tohoto povolení žadatelce (manželce). Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-30 se pak věnoval problematice udělení krátkodobého víza s odlišnou úpravou účastenství, než je tomu v případě řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. „*Na řízení o udělení krátkodobého víza (§ 20 zákona o pobytu cizinců) ani na řízení o nové posouzení důvodů pro udělení víza*

(§ 180e zákona o pobytu cizinců) se nevztahuje druhá a třetí část správního řádu (viz § 168 zákona o pobytu cizinců), neuplatní se tedy ani ustanovení o účastenství (§ 27 správního řádu). Zákon o pobytu cizinců odkazuje ve vztahu k podmínkám pro udělení krátkodobého víza na vízový kodex. Z vízového kodexu nelze dovodit, že by účastníkem řízení o udělení krátkodobého víza mohl a měl být někdo jiný než samotný žadatel.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-30).

21. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů postupovaly nesprávně, jestliže žalobce v postavení manžela žadatelky o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nepovažovaly za účastníka řízení podle § 27 odst. 2 s. ř. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolání výslovně argumentoval závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019 č. j. 9 Azs 256/2019-22, žalovaná nadto postupovala v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 s. ř., jestliže se s touto odvolací námitkou nevypořádala. Soud proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak soud učinil bez jednání. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, bude v dalším řízení žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Tyto jsou tvořeny jednak zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby), tedy 6 200 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a konečně částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Celková výše žalobkyni přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.
23. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů

vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 25. ledna 2021

Mgr. Martin Kříž v.r.
předseda senátu